

Üts paron tulli pärrandudma, kas mul abbi wajja olles? minna lastsi tälle ütelda: „Olge terve küst, mast, seddamaid tullep praost Heindorff Fehrbel linist nink mo wäümehe lel Kruse.“ Paron läts ärra nink tōise tulliwa mannu. Praost olli lina purgemeistre nink Paapsti-üsfu oppetaja man olnu nink tōise mulle sōnnumid, et lina labbeli pääl wōip sedda wōera üsfu oppetajat kül matta, ent ilma kella lömata nink ilma laulu laulmata, nink kui üts Lutteruse-üsfu oppetaja koolja man tahhap juttust ütelda, sis se om keelomata, ent labbeli päle ei tohhi ta tulla, enge peap omma juttust labbeli läwwe een piddama. Se olli mul wäga halle kuulda. Kooljat es wōi ärrawia ilma lubbata, et jo kolmas päiw elli surma tunnist arwata, nink se tarbis olles wajja olnu Austria Keisri käest lubba pallelda. Nink se man olles ka weel tinnakirst wajja olnu, minka koolja tōise pukirsto sisse pantas, kui tedda tahhetas paigast ärrawia. Kost minna waene sedda kiif piddi sama nink tallitama! Mōllemba sōbra olliwa wōera, wanna Kruse jo 70. ealine jōweto mees nink kawest Oldenburgi maalt tulnn. Praost lit mattust ärratallitada, enne kui kohto polest keelmine wahhele-tulles. Minna anni pärra, ent südda tahtsi lahkuda murrest. Praost kuuld tōisest kambrist mo ikmist nink läts ärra mattuse pärrast otsust teggema. Minna tahtsi ommale wellele, ke ka Saksamaal reisi man olli, teedmist anda, ent es tija, kon kottal ta olli. Ma lastsi tohter Erdmanni käest küsti, ent temma es tija ka mo wellest middake. Kost sis weel abbi olli lota? Üts Lutteruse-üsfu oppetaja, omma koggoduse filmaterrakene, piddi wōeral maal ilma kella lömata nink ilma laulo laulmata sama mattetus, kos ka mälletuse-kiwwi ei kela haudude ärraseggamist! Säratsen häddan nink murren tulli Jummalast läh hätetu engel mulle appi, sesamma paron, ke jo henda abbimehes mulle olli pakkunu, keskealine mees, paron

Kahlen nimmi, Kalzenawist Lättimaalt. Temma olli praostliga püüdnu kokkosaia, temma käest kiif kuulda sanu nink waimun ligutetu nõuwo wōtnu, mul pärratul läsjal armo näüta, mis Jōsand tälle tašfugo, ke kulutap: „mes teie sel figewähämbal omme wellitšide seast ollete hääd tennu, sedda ollete teie mulle tennu!“ Paron Kahlen olli seddamaid Egeri lina sōitnu nink suurtsuggu sōpru nink tutwide läbbi kohtult lubba pallelnu nink sanu, kooljat tōisel päiwal ülle piri wia nink Lutteruse-üsfu maal mahha matta. Temma tōise ütte Lutteruse-üsfu oppetajat lähhämetsest Saksama küllast ütten nink meie tōnne lime temnaga ärra, kooljat tōisel päiwal päle kes päiwa matta. Oh armas Luif, kuis olli nüüd mo südda rahul, ma kummardi Jummalala armo, ent se Jummalala arm saise arwalikus mo ihho simile sen innemisen, ke häteggemisen minno wasta Jum mala kusso saarnane olli, ni kui pühha kirri Jum mala lastsi nõwwo! Oh, pallelge teie, pallelgo kiif koggodus Jummalat se Jummalala laste eest, ke armo nink heldust om näüttnu omma lähhämbat wasta, tawwembat kui minno film eale om nannu! Nelja päiwal, 5. Julil, tulli paron Kahlen nink tōise omma tōllaga praostit nink Kruset ütten, wōt minno ka tōlda nink nida saime, enne kui pool tund olli möda lannu, piri päle wälja nink leüdsime koolja-wankert een, kos kirst pääl olli, kelle seen minno armsa abbi kasa kolukehha hengas. Mul halgati Tawit Wirkus meelde, ke Tartun Jummalaga jätten üttel: „Ei, oppetaja, teil ei sünni muial, kui siin henge heita, kos meie teid omme kätte pääl henguse paika kanname!“ Kos olli nüüd Tawit? Kos koggodus? Wäikesen küllan jäiwa kooljawanker tōllaga saisma. Rahwas tulli kooljaramiga meile wasta, wōttiwa kirsto päle nink saistiwa kirsto ümbre. Üts wäga kallis neljahäleline laul allusteti laulma, kelle eddimäne wärs nidade käwwe: „Mo Jummal, ei tija ma, kos minna kole,